

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lipca 2017r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

Protokolant: Agnieszka Łakomiak

po rozpoznaniu w dniu 27 lipca 2017r. w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania **W. J.**

przeciwko **Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.**

na skutek odwołania od orzeczenia **Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.** z dnia 19 listopada 2014r. znak (...). (...)

w przedmiocie **ustalenia stopnia niepełnosprawności**

I. odwołanie oddala,

II. kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca W. J. złożył odwołanie od decyzji Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 19.11.2014 r. nr (...). (...), na podstawie której został zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe ze wskazaniem symbolu przyczyn niepełnosprawności 05-R i 11|-I oraz 07-S. Domagał się ustalenia znacznego stopnia niepełnosprawności.

W uzasadnieniu wskazał, że cierpi na cukrzycę typu II z powikłaniami, neuropatię, nefropatię, miażdżycę zarostową, stopę cukrzycową, stan po endoprotezie stawu biodrowego, zwyrodnienie stawów, nadciśnienie tętnicze, brak czucia w palcach obu dłoni, zwyrodnienie kręgów szyjnych.

W odpowiedzi na odwołanie strona pozwana wniosła o jego oddalenie argumentując, że brak jest podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji, albowiem wnioskodawca został prawidłowo zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Ponadto strona pozwana wskazała, że zaliczenie do znacznego stopnia niepełnosprawności wymaga stwierdzenia łącznie naruszenia sprawności organizmu, niezdolności do pracy albo zdolności jedynie w warunkach pracy chronionej oraz konieczności sprawowania stałej lub długotrwałej opieki i pomocy w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Niezdolność do samodzielnej egzystencji występuje, gdy istnieje brak możliwości zaspakajania podstawowych potrzeb życiowych bez pomocy innych osób, co w przypadku wnioskodawcy nie ma miejsca.

Od dnia 6.07.2015 r. wnioskodawca był reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. J. ma 59 lat, z wykształcenia jest technikiem budowy okrętów.

(**dowód** : bezsporne)

W. J. choruje na: stan po protezoplastyce totalnej lewego stawu biodrowego, stan po złamaniu obojczyka prawego, cukrzycę, miażdżycę zarostową tętnic kończyn dolnych, polineuropatię cukrzycową, nefropatię cukrzycową, stopę lewą Charcota, stan po złamaniu obojczyka prawego, retinopatię cukrzycową, angiopatię cukrzycową, stopy cukrzycowe, nadciśnienie tętnicze, zmiany zwyrodnieniowe prawego stawu nadgarstkowego, stan po amputacji części palucha stopy prawej.

Z przyczyn ortopedycznych określonych symbolem 05-R W. J. kwalifikuje się do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności od dnia 01.08.2014 r. na stałe. niepełnosprawność wnioskodawcy datuje się od 2.11.2010 r. Wnioskodawca nie wymaga stałej ani długotrwałej opieki i pomocy innej osoby. Jest zdolny do pracy w warunkach pracy chronionej. spełnia przesłanki określone w art. 8 ust. 3a ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Pod względem okulistycznym W. J. jest po dziewięciokrotnej laseroterapii siatkówek obu oczu, otrzymywał iniekcje anti-VEGF doszkliskowe podane do obu oczu z powodu retinopatii cukrzycowej. Cierpi na zmiany w siatkówkach, zawężone obwodowo pole widzenia z mroczkami paracentralnymi. Jego stan okulistyczny ulega systematycznemu pogorszeniu, ale dzięki zastosowanemu leczeniu pozostaje na użytecznym poziomie.

Z przyczyn okulistycznych określonych symbolem 04-O W. J. nie kwalifikuje się do żadnego stopnia niepełnosprawności.

Pod względem diabetologicznym wnioskodawca cierpi na cukrzycę typu II.

Z przyczyn diabetologicznych określonych symbolem 11-I W. J. kwalifikuje się do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności od 2014 r. na stałe. Nie da się ustalić, od kiedy datuje się niepełnosprawność wnioskodawcy. Wnioskodawca nie wymaga stałej ani długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Jest zdolny do pracy z wyłączeniem pracy w rytmie wymuszonym i w pracy zmianowej. Nie spełnia on przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Od dnia 27.02.2017 r. przez okres 3 lat wnioskodawca winien być zaliczony do znacznego stopnia niepełnosprawności z symbolem 05-R, 11-I, 07-S w związku z dużym owrzodzeniem podeszwowym lewej stopy, które uniemożliwia mu samodzielne chodzenie, co sprawia, że wnioskodawca wymaga stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Wnioskodawca jest zdolny do pracy w warunkach pracy chronionej.

(**dowód** : dokumentacja medyczna, k – 12-20, k – 63 koperta, k – 144-148, opinia biegłego ortopedy z dnia 11.04.2015 r., k – 31-33, opinia uzupełniająca ortopedy z dnia 24.09.2015 r., k – 50, opinia biegłego okulisty z dnia 16.04.2016r., k. 65-66, opinia uzupełniająca biegłego okulisty z dnia 9.08.2016r., k. 104, opinia biegłego diabetologa z dnia 7.06.2016r., k. 80-81, opinia uzupełniająca biegłego diabetologa z dnia 28.09.2016r., k. 119-120, opinia biegłego internisty - diabetologa z dnia 27.02.2017r., k. 141-143, opinia uzupełniająca biegłego diabetologa z dnia 30.03.2017 r., k – 162)

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zawartych w aktach (...) i na dokumentacji medycznej zawartej w aktach sprawy. Żadna ze stron nie kwestionowała tych dowodów, a sąd nie znalazł podstaw, by odmówić im wiary. Sąd oparł się również na opiniach i opiniach uzupełniających biegłego ortopedy, okulisty i diabetologów, które zostaną omówione w toku rozważań.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wnioskodawca opierał swoje żądanie w przedmiocie zaliczenia go do wyższego niż lekki stopnia niepełnosprawności na przepisach ustawy z dnia 27.08.1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (Dz.U.11.127.721).

Zgodnie z przepisem art. 4 ust. 1-4 wskazanej ustawy do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

W ocenie wnioskodawcy stan jego zdrowia kwalifikował go do wyższego niż umiarkowany stopnia niepełnosprawności.

Kryteria oceny niepełnosprawności określa rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15.07.2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. Nr 139, poz. 1328). Z § 32 ust. 1 pkt. 5 i 10 wskazanego rozporządzenia wynika, że przy kwalifikowaniu do znacznego, umiarkowanego i lekkiego stopnia niepełnosprawności bierze się pod uwagę zakres naruszenia sprawności organizmu spowodowany przez upośledzenia narządu ruchu, w tym:

a) wady wrodzone i rozwojowe narządu ruchu,

b) układowe choroby tkanki łącznej w zależności od okresu choroby i stopnia wydolności czynnościowej,

c) zapalenie stawów z towarzyszącym zapaleniem stawów kręgosłupa w zależności od stopnia wydolności czynnościowej,

d) choroby zwyrodnieniowe stawów w zależności od stopnia uszkodzenia stawu,

e) choroby kości i chrząstek z upośledzeniem wydolności czynnościowej,

f) nowotwory narządu ruchu,

g) zmiany pourazowe w zależności od stopnia uszkodzenia i możliwości kompensacyjnych;

choroby neurologiczne, w tym:

a) naczyniopochodny udar mózgu przemijający, odwracalny, dokonany, prowadzący do okresowych lub trwałych deficytów neurologicznych o różnym stopniu nasilenia,

b) guzy centralnego układu nerwowego w zależności od typu, stopnia złośliwości, lokalizacji i powstałych deficytów neurologicznych,

c) pourazowa cerebrastenia i encefalopatia,

d) choroby zapalne ośrodkowego i obwodowego układu nerwowego prowadzące do trwałych deficytów neurologicznych,

e) choroby układu pozapiramidowego w zależności od stwierdzanych objawów neurologicznych,

f) choroby rdzenia kręgowego,

g) uszkodzenia nerwów czaszkowych i obwodowych o różnej etiologii.

Ocena stanu zdrowia wnioskodawcy wymagała wiadomości specjalnych, dlatego też Sąd zasięgnął opinii biegłych: ortopedy, okulisty i diabetologa. Na podstawie wydanych w niniejszej sprawie opinii Sąd ustalił, że wnioskodawca może zostać zakwalifikowany do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, który ma charakter stały.

Jak już wskazano, Sąd dał wiarę opiniom biegłych w całości. Opinia biegłego podlega - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny, to jest zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Nie podlega ona zatem weryfikacji w takich kryteriach, jak dowód na stwierdzenie faktów. Jednocześnie, przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (tak: wyrok SN z 1987.10.13, II URN 228/87, (...)). Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika przy tym, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny. W takim wypadku Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeżeli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym. W niniejszej sprawie Sąd nie dopatrzył się przesłanek podważających prawidłowość wydanych opinii. Żadna ze stron nie złożyła merytorycznych zastrzeżeń do wydanych opinii.

Z opinii biegłych wynika natomiast, że wnioskodawca może być uznany za osobę niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym oraz że jest zdolny do pracy w warunkach pracy chronionej.

Biegli wskazali również symbole niepełnosprawności wnioskodawcy: 05-R, 11-I, 07-S i wskazali, że brak jest podstaw do powoływania przez sąd innych biegłych.

Sąd dopuścił dowód z opinii drugiego diabetologa, ponieważ częściowo podzielał stanowisko wnioskodawcy, iż biegła sporządzająca opinię z dnia 7.06.2016 r. (k. 80-81) nie uzasadniła wniosków opinii - ani w opinii głównej, ani w opinii uzupełniającej z dnia 28.09.2016 r. (k. 119-120). W szczególności biegła poprzestała na stwierdzeniu, że wnioskodawca „jest samodzielny w zakresie prowadzenia codziennego życia, a także leczenia cukrzycy” i nie podała argumentów przemawiających za tą tezę – ani w opinii głównej, ani w uzupełniającej. W opinii uzupełniającej wskazała jedynie, że wnioskodawca samodzielnie przybył na badanie i sam się rozebrał, czego nie można uznać za wystarczające uzasadnienie zdolności do samodzielnej egzystencji.

Z tych względów opinii tej sąd dał wiarę jedynie w zakresie, w którym pokrywa się z opinią drugiego biegłego diabetologa.

Drugi biegły diabetolog uznał, że od daty badania wnioskodawca winien być zaliczony do znacznego stopnia niepełnosprawności w związku z dużym owrzodzeniem podeszwowym lewej stopy, które uniemożliwia mu samodzielne chodzenie. Biegła w opinii uzupełniającej wskazała, że orzeczony stopień niepełnosprawności istnieje od daty badania, tj. od 27.02.2017 r.

Podkreślić należy, że Sąd bada prawidłowość decyzji (...) na datę jej wydania, tj. na 19.11.2014 r., a nie w dacie wydania wyroku. W razie zmiany stanu zdrowia, wnioskodawcy przysługuje prawo złożenia nowego wniosku o orzeczenie niepełnosprawności.

W związku z powyższym Sąd oddalił odwołanie, działając na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W niniejszej sprawie wnioskodawca był zwolniony z mocy ustawy z ponoszenia kosztów sądowych, a wydatki ponosił w toku postępowania Skarb Państwa, co skutkowało obciążeniem tymi kosztami Skarbu Państwa jak w punkcie II wyroku.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.